

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 489/2022-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Pekarom, Potočná 191/39, Skalica, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 3 Tos 89/2022-90 z 26. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Návrhu na vydanie dočasného opatrenia **n e v y h o v u j e**.
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 28. júla 2022 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa (doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 10. augusta 2022) vo veci namietaného porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 8 ods. 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tos 89/2022-90 z 26. mája 2022 (ďalej len „napadnutý postup a uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že trestným rozkazom Okresného súdu Skalica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 0 T 22/2019-33 z 22. apríla 2019 bol sťažovateľ uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere štyroch mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu dvoch rokov a zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť

motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu dvoch rokov. Skúšobná doba podmieneného odsúdenia začala plynúť 23. apríla 2019 a uplynula 22. apríla 2021.

2.1. Okresný súd uznesením č. k. 8 Nt 24/2021-15 zo 14. marca 2022 podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona rozhodol, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia určenej mu trestným rozkazom okresného súdu neosvedčil a nariadil mu výkon trestu odňatia slobody vo výmere štyroch mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

2.2. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením z 26. mája 2022 rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

2.3. Napadnuté uznesenie krajského súdu bolo spolu s príslušným súdnym spisom doručené okresnému súdu 24. júna 2022. V ten istý deň vyšší súdny úradník okresného súdu nariadil výkon trestu odňatia slobody a vyzval sťažovateľa, aby do výkonu trestu odňatia slobody nastúpil najneskoršie 18. júla 2022. Výzva bola spolu s napadnutým uznesením krajského súdu expedovaná 27. júna 2022, pričom sťažovateľ si zásielku prevzal 15. júla 2022 a jeho obhajca 18. júla 2022.

2.4. Na základe žiadosti sťažovateľa okresný súd uznesením č. k. 0 T 22/2019-98 zo 4. augusta 2022 podľa § 410 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol, že výkon trestu odňatia slobody u sťažovateľa odkladá do 26. augusta 2022.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že krajský súd napadnutým uznesením arbitrárne zamietol jeho sťažnosť proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu, ktorým rozhodol o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Sťažovateľ osobitne namieta, že konajúce súdy nevyužili možnosť ponechania podmieneného odsúdenia v platnosti v zmysle § 50 ods. 4 Trestného zákona. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho označených práv došlo aj tým, že krajský súd napadnutým uznesením aproboval to, že okresný súd prvostupňovým uznesením zo 14. marca 2022 rozhodol o sťažovateľovom neosvedčení až po takmer dvoch rokoch po vydaní trestného rozkazu Okresného súdu Hodonín č. k. 19 T 48/2020-35 z 20. marca 2020, ktorým bol sťažovateľovi uložený peňažný trest v sume 20 000 Kč a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 18 mesiacov. Sťažovateľ zároveň namieta, že krajský súd pred rozhodnutím o jeho sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu nevypočul ním navrhnutých svedkov, a zároveň namieta, že krajský súd ho neupovedomil, že bude rozhodovať o jeho sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu, v dôsledku čoho nedostal možnosť, aby bol pred krajským súdom vypočutý k okolnostiam, ktoré viedli k spáchaniu trestného činu sťažovateľom počas skúšobnej doby jeho podmieneného odsúdenia. Sťažovateľ taktiež namieta, že zo zápisnice o neverejnom zasadnutí krajského súdu konanom 26. mája 2022 vo veci rozhodovania o jeho sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu vyplýva, že toto neverejné zasadnutie začalo o 10.35 h a skončilo o 10.40 h, čo podľa názoru sťažovateľa vylučuje, že by krajský súd jeho sťažnosť náležite prejednal.

Sťažovateľ tiež namieta, že napadnutým postupom krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, keď napadnuté uznesenie krajského súdu z 26. mája 2022 bolo doručené okresnému súdu až 24. júna 2022, pričom následne bolo sťažovateľovi doručené 15. júla 2022 a jeho obhajcovi 18. júla 2022.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania.

Sťažovateľ zároveň navrhol, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení, ktorým by okresnému súdu uložil povinnosť odložiť výkon trestu odňatia slobody do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv sťažovateľa napadnutým postupom a uznesením krajského súdu. K porušeniu jeho označených práv malo dôjsť tým, že krajský súd napadnutým uznesením arbitrárne zamietol jeho sťažnosť proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov napadnutým postupom krajského súdu malo dôjsť tým, že napadnuté uznesenie krajského súdu z 26. mája 2022 bolo doručené okresnému súdu až 24. júna 2022, pričom následne bolo sťažovateľovi doručené 15. júla 2022 a jeho obhajcovi 18. júla 2022.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny:

9. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

10. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

11. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

12. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu.

13. Krajský súd v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol, že pri posudzovaní otázky, či sa podmienčne odsúdený osvedčil, možno hodnotiť len tie okolnosti, ktoré nastali v skúšobnej dobe, pričom je relevantné, či viedol riadny život a či vyhovel uloženým podmienkam. Za vedenie riadneho života treba považovať to, že odsúdený dodržiaval právny poriadok a ďalšie základné normy občianskej spoločnosti, plnil si svoje povinnosti voči štátu, rodine i spoločnosti, nezneužíval svoje práva proti spoluobčanom, nenarušoval občianske spoluzitie v bydlisku ani zamestnaní, nedopúšťal sa priestupkov, iných deliktov a trestných činov. Ak podmienčne odsúdený v skúšobnej dobe závažným spôsobom poruší právne normy, najmä tým, že spácha úmyselný trestný čin, svedčí to spravidla o tom, že sa neosvedčil, podmienčne odsúdenie nesplnilo svoj cieľ a podmienčne odložený trest treba vykonať (R 19/1976). Podľa názoru krajského súdu okresný súd

dospel k správne mu záveru, keď vyslovil, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia neosvedčil, a nariadil mu výkon trestu odňatia slobody. Krajský súd konštatoval, že skúšobná doba sťažovateľovi začala plynúť 23. apríla 2019 a uplynula 22. apríla 2021, pričom sťažovateľ počas plynutia skúšobnej doby (31. januára 2020) spáchal ďalší trestný čin – prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 274 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky, za ktorý mu bol trestným rozkazom Okresného súdu Hodonín č. k. 19 T 48/2020-35 z 20. marca 2020 uložený peňažný trest v sume 20 000 Kč a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 18 mesiacov. Krajský súd preto vyhodnotil sťažnosť sťažovateľa za nedôvodnú, keďže bolo preukázané, že počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia spáchal úmyselný trestný čin.

13.1. K sťažnostnej námietke, že z dôvodu zaradenia do ústavu na výkon trestu odňatia slobody stratí príjem a nebude zvládať platiť úvery, krajský súd uviedol, že uvedené si mal sťažovateľ uvedomiť pred tým, ako opätovne páchal trestnú činnosť, a takéto tvrdenia automaticky nezakladajú dôvod na nenariadenie výkonu trestu. K zvyšným sťažnostným námietkam sťažovateľa krajský súd uviedol, že akokoľvek by sa mohlo javiť, že sťažovateľ od spáchania skutku, za ktorý bol právoplatne odsúdený okresným súdom, preukazuje snahu o svoju nápravu, či už nájdením si práce, alebo finančným podporovaním ďalších členov rodiny, stále platí, že sťažovateľ mal viesť riadny život počas celej skúšobnej doby, nie iba počas určitého úseku, ktorý on sám považuje za relevantný.

13.2. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že okresný súd nevyužil možnosť ponechania podmieneného odsúdenia v platnosti v zmysle § 50 ods. 4 Trestného zákona, krajský súd konštatoval, že súd síce môže v zmysle § 50 ods. 4 Trestného zákona výnimočne vzhľadom na okolnosti prípadu ponechať podmienené odsúdenie v platnosti, hoci odsúdený konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu, a súčasne môže ustanoviť nad odsúdeným probačný dohľad a uložiť doteraz neuložené primerané obmedzenia alebo primerané povinnosti alebo alternatívne primerane predĺžiť skúšobnú dobu, avšak ani krajský súd vzhľadom na ďalšiu trestnú činnosť sťažovateľa nevidí také výnimočné okolnosti, ktoré by odôvodňovali ponechať podmienené odsúdenie v platnosti.

13.3. Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd dospel k záveru, že sťažovateľ nevedol v skúšobnej dobe riadny život, a teda podmienené odsúdenie sa minulo sledovanému účelu. Správanie sťažovateľa je jednoznačným potvrdením, že sa počas skúšobnej doby nezmenil, a preto je potrebné v jeho prípade nariadiť výkon trestu odňatia slobody, ktorý by mal účinnejšie viesť k náprave sťažovateľa.

14. Uvedené závery krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za neodôvodnené či za prejav svojvôle krajského súdu. Z právnej úpravy aplikovanej v právnej veci sťažovateľa vyplýva, že predpokladom vyslovenia osvedčenia odsúdeného je okrem uplynutia skúšobnej doby ustanovenej odsudzujúcim rozhodnutím zároveň aj skutočnosť, že odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život, dodržiaval podmienky probačného dohľadu a splnil uložené obmedzenia a povinnosti. Krajský súd v napadnutom uznesení v zhode s okresným súdom dospel k záveru, že sťažovateľ všetky uvedené podmienky nespĺnil.

15. Ústavný súd zastáva názor, že krajský súd v napadnutom uznesení náležite vysvetlil dôvody, na základe ktorých bolo rozhodnuté o neosvedčení sa sťažovateľa. Prezentovanú argumentáciu krajského súdu ústavný súd hodnotí ako zrozumiteľnú, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre kvalitné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov, judikatúrou ústavného súdu a zároveň súladnú s podstatou a so zmyslom aplikovaných právnych noriem.

15.1. Nad rámec uvedeného v súvislosti s námietkou sťažovateľa, že konajúce súdy nevyužili možnosť ponechania podmieneného odsúdenia v platnosti v zmysle § 50 ods. 4 Trestného zákona, ústavný súd pre úplnosť pripomína, že rozhodnutie podľa § 50 ods. 4 písm. b) Trestného zákona o ponechaní podmieneného odsúdenia v platnosti a súčasne o primeranom predĺžení skúšobnej doby môže súd urobiť len v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, o ktoré ide (bližšie pozri stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. Tpj 43/2012 z 10. decembra 2012 publikované pod č. 44/2013). Rozhodnutie o ponechaní podmieneného odsúdenia v platnosti a predĺžení skúšobnej doby teda neprichádzajú do úvahy v prípade, ak v čase rozhodovania súdu o (ne)osvedčení osoby podmienne odsúdenéj skúšobná doba už uplynula (ako to je aj v prípade sťažovateľa).

16. Pokiaľ ide o námietku, že k porušeniu práv sťažovateľa došlo aj tým, že krajský súd napadnutým uznesením aproboval to, že okresný súd prvostupňovým uznesením zo 14. marca 2022 rozhodol o sťažovateľovom neosvedčení až po takmer dvoch rokoch po vydaní predmetného trestného rozkazu Okresného súdu Hodonín z 20. marca 2020, ústavný súd konštatuje, že v zmysle § 50 ods. 5 Trestného zákona je prvostupňový súd oprávnený rozhodnúť o (ne)osvedčení sa osoby podmienne odsúdenéj v lehote jedného roka od uplynutia skúšobnej doby. V prípade sťažovateľa skúšobná doba jeho podmieneného odsúdenia uplynula 22. apríla 2021, a teda okresný súd bol oprávnený rozhodnúť o (ne)osvedčení sa sťažovateľa do 22. apríla 2022. Okresný súd rozhodol uznesením 14. marca 2022, t. j. zjavne včas. Vzhľadom na uvedené je táto námietka sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

17. Vo vzťahu k postupu krajského súdu sťažovateľ namieta, že krajský súd pred rozhodnutím o jeho sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu nevypočul ním navrhnutých svedkov, a zároveň namieta, že nebol krajským súdom upovedomený o rozhodovaní o jeho sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu, v dôsledku čoho nedostal možnosť, aby bol pred krajským súdom vypočutý k okolnostiam, ktoré viedli k spáchaniu trestného činu sťažovateľom počas skúšobnej doby jeho podmieneného odsúdenia.

Vo vzťahu k tejto námietke ústavný súd konštatuje, že Trestný poriadok v § 291 jasne stanovuje, že súd rozhoduje na verejnom zasadnutí len v prípade, ak to Trestný poriadok výslovne ustanovuje. Trestný poriadok v § 192 ods. 3 zároveň jednoznačne vymedzuje, v ktorých prípadoch nadriadený súd rozhoduje o sťažnosti na verejnom zasadnutí, pričom medzi tieto prípady nepatrí rozhodovanie nadriadeného súdu o sťažnosti proti uzneseniu prvostupňového súdu, ktorým bolo rozhodnuté o neosvedčení sa osoby podmienne odsúdenéj. Vzhľadom na uvedené je aj táto námietka sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

18. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ďalej namieta, že zo zápisnice o neverejnom zasadnutí krajského súdu konanom 26. mája 2022 vo veci rozhodovania o sťažnosti sťažovateľa proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu vyplýva, že toto neverejné zasadnutie začalo o 10.35 h a skončilo o 10.40 h, čo podľa názoru sťažovateľa vylučuje, že by krajský súd jeho sťažnosť náležite prejednal.

Vo vzťahu k tejto námietke ústavný súd konštatuje, že Trestný poriadok v žiadnom zo svojich ustanovení nevymedzuje minimálny časový limit trvania neverejného zasadnutia nadriadeného súdu rozhodujúceho o sťažnosti. Z hľadiska práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy pritom nie je rozhodujúca dĺžka trvania neverejného zasadnutia konajúceho súdu, ale ústavnoprávna udržateľnosť „výstupu“ z tohto neverejného zasadnutia, t. j. ústavnoprávna udržateľnosť samotného rozhodnutia prijatého na tomto neverejnom zasadnutí. Vzhľadom na uvedené je aj táto námietka sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

19. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom napadnutý postup a uznesenie krajského súdu nesignalizujú možnosť porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým postupom a uznesením krajského súdu a obsahom týchto práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny:

20. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti taktiež namieta, že napadnutým postupom krajského súdu došlo k zbytočným prieťahom v konaní, keďže napadnuté uznesenie krajského súdu z 26. mája 2022 bolo doručené okresnému súdu až 24. júna 2022, pričom následne bolo sťažovateľovi doručené 15. júla 2022 a jeho obhajcovi 18. júla 2022.

21. V súvislosti s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov napadnutým postupom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že táto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa je už *prima facie* zjavne neopodstatnená.

21.1. V zmysle § 180 Trestného poriadku v prípade, ak zákon neustanovuje niečo iné, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku. Podľa § 172 ods. 3 Trestného poriadku rozsudok treba písomne vyhotoviť vo väzobných veciach najneskôr do 10 pracovných dní, v ostatných veciach do 30 pracovných dní odo dňa jeho vyhlásenia.

21.2. V prípade sťažovateľa nešlo o uznesenie vo väzobnej veci, pričom zo samotnej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnuté uznesenie krajského súdu z 26. mája 2022 bolo vypracované podstatne skôr ako po uplynutí tridsiatich pracovných dní, keďže už 24. júna 2022 bolo toto uznesenie krajského súdu spolu s príslušným súdnym spisom doručené okresnému súdu,

ktorý následne zabezpečoval jeho doručovanie sťažovateľovi a jeho obhajcovi. Uvedené vylučuje, aby ústavný súd vyhodnotil napadnutý postup krajského súdu ako postup porušujúci základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 38 ods. 2 listiny.

22. Pokiaľ pritom ide o samotné doručovanie napadnutého uznesenia krajského súdu sťažovateľovi a jeho obhajcovi, je v prvom rade potrebné zdôrazniť, že za toto doručovanie bol zodpovedný okresný súd, ktorého postup pri doručovaní však sťažovateľ ústavnou sťažnosťou ani vôbec nenapadol.

23. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd zdôrazňuje, že judikatúra ústavného súdu sa konštantne opiera o východisko, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy preto ústavný súd poskytuje ochranu len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného základného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo. Ústavnou sťažnosťou sa teda možno domáhať vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy výhradne do odstránenia stavu právnej neistoty. V prípade sťažovateľa pritom k odstráneniu stavu právnej neistoty došlo najneskôr dorúčením napadnutého uznesenia krajského súdu sťažovateľovi (t. j. 15. júla 2022), pričom sťažovateľ ústavnú sťažnosť podal až následne 28. júla 2022.

24. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 38 ods. 2 listiny napadnutým postupom krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

25. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, ústavný súd, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, konštatuje, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá konanie, v ktorom sa rozhoduje, že sa vykoná trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmiennečne odložený, keďže v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisí s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, v ktorom bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody, ktorého výkon bol zároveň podmiennečne odložený). Inak povedané, pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie, v ktorom sa rozhoduje, že sa vykoná trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmiennečne odložený (II. ÚS 32/2021).

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.4. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny:

27. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým postupom a uznesením krajského súdu boli porušené aj jeho základné práva podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o tomto porušení odvodzuje od namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny.

28. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

29. Pokiaľ ide o sťažovateľov návrh na vydanie dočasného opatrenia, ústavný súd konštatuje, že z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z predchádzajúcich bodov časti III odôvodnenia tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade nie sú splnené predpoklady stanovené v § 130 zákona o ústavnom súde na vydanie dočasného opatrenia, a preto ústavný súd návrhu na vydanie dočasného opatrenia nevyhovel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

30. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. októbra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu